

Traianus**Poem smuls din Acum**

În ochii mei e-un cimitir ce crește,
Atâta lume se îngroapă-n el,
Paznici sunt florile de mușetel,
Ca o grădină liniștea-nflorește,

Culeg de jos lumina pe făraș,
Soapte-mi fac din tăceri de heruvim,
Gropari bătrâni – copacii n-au sălaş.

Se pot ascunde în privirea mea,
Casă-și pot face-n amintiri de stea,
Cât noi statui iubirii devenim.

Când te aveam pe tine umblam ca un nebun,
Ce copt era cuvântul, ce sunător și bun,
Durerea-mi da procură, în numele-i să cânt,
Preot mi-era tăcerea, spunându-mi: «Fii cuvânt».

Mă tot soma tristețea, mă obliga un dor
Să fiu în orice clipă visarea tuturor,
De-o viață-apus și încă fiu nenăscut al sorții,
Citea în ochi-mi noaptea metaforele morții,

Si întreba aiurea instanțe de resort
Când va veni poștașul îmbătrânit de tot.

Verdict

Să iau paharul plin cu vin — să-l sfarm,
S-arunc pachetul cu țigări în vânt
Și revolveru-n trupu-mi să-l împlânt
Fără vacarm.

Spre cer să zbor ca Phoenix și să ard
În flăcările marelui cuvânt
Și în pierzare fericit să cânt
Și-n voi să cad.

27 iunie 2005

E-un râu durerea, îmi sunt Preadeparte,
Mă ning cuvintele, se face moarte,
În ea am să trăiesc fără sfârșit,
Uitând că sunt de șapte vieți murit.

Pașii-mi sărută vrednicia ierbii,
Trăiesc doar timp, spațiu gândesc discret
Și sunt convins: când se vânează cerbii,
Singurătatea m-a născut poet.

Și de atunci din mine-alerg spre mine,
Privirea mi se frânge de ruine,
Ruine de tăceri din noapte-n zi.

Rănit și-nsângerat de-atâta taină,
Alerg din mine-n mine fără teamă
Ca spre o țară ce n-o voi găsi.

Eu cuvânt n-am să-mi mai fiu
Numai când n-oi mai fi viu, Da' și-atuncea am să cânt
Cu al lacrimii cuvânt.

Cântec de-apocalipsă*Pentru Nicolae Fabian*

Apocalipsa mi-a intrat în casă,
Aseară a venit cu primul tren
Și m-a îmbrățișat să-i fiu etern
Soț credincios, menire dureroasă.

Potop stelar strângeam, umplând ulcioare,
Cânta neantu-n mine la viori,
Iar vântul mă-ntreba cu-nverșunare:
«Cum faci că veșnicești și nu mai mori?»

Râdeam și-n haine noi de disperare
Beam ceai din cântec de privighetori.

Mie nu-mi ajunge zeu,
Ție nu-ți ajunge moarte,
Mie nu-mi ajunge Eu,
Nici departe, nici aproape.

Mie nu-mi ajunge Nu,
Ție Da nu-ți mai ajunge,
Mie nu-mi ajunge Tu
Să-mi am morțile prelunge

În ianuar, ce se-abătu
Peste ochi-mi — stea învinsă
Și-mi ajung și sunt de-acu
Țară de colinde ninsă.

Cântec de copac

În pieptul meu e-o scorbură cu mierle,
Caut în mine, tace Dumnezeu,
În tine caut, lumea-și prinde perle
Din amintirea popului ce-s eu.

Știind poetul, să-l cunoști nu poți.
Degeaba-ncerci, oprește-te și taci.
Freamătă-n el tăcerea din copaci
Și-n sufletu-i valsează vii cu morți.
Face ravagii ca-ntr-un lan cu maci
Epidemia raiului în toți.

Noaptea, fumând, suspină-n drum și luna
 Îi șterge ochii, tace-ntotdeauna,
 Deși în ea sunt stoluri de cuvinte.

Vai, ochii nopții parcă-ar fi morminte
 Spre care-o să venim să ne cunune
 Tăcerile din plopi – biserici bune!

Iubito, ce-amiroși a primăvară,
 Noi suntem condamnați să fim o țară!

Carte de răni

Sunt un ales al morții. I-s poet
 Blestemul drag al lutului în floare
 Voi deveni-n curând și, desuet,
 Mi-oi duce traiu-n amintirea ta,
 Care la orice-atingere tresare,
 Carte de răni – s-a preschimbat și doare.

Cuvintelor sunt jertfă credincioasă?

Altceva sunt. Altceva ce? Tăcerea!
 Pe marea de parfum a morții mele

Înot mereu, mi-i lesne și mi-i greu,
 Da-s fericit, c-am împlânzit durerea
 Și-acum, fiindu-mi grai, i-s Dumnezeu!

Mă-ngân, mă tac, pe urmă mă rescriu
 În cartea nopților și-n a risipei.
 Gându-mi se-ncuie-n mănăstirea clipei,
 Morții cei vii, viii cei morți mă știu.

Ca pe-un copac tăcerea mă citește,
 Cinstindu-mi numele, vânat de ciori.
 Pe țărmul liniștii aștept să mori,
 Viață-a muririi mele, pământeste,

Și eu să mă abandonez, ca prunii,
 La capătul însingurării lunii.

Catren mereu

Phoenix suntem. Strai de cenușă
 Purtăm, ca un stelar noroi.
 Se-aude o bătaie-n ușă.
 Primiți-l pe Iisus în voi!